

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 06/09/2023

PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI VỀ CÁCH GIỮ TÂM

(BÀI CHÍN)

Hòa Thượng nói: ***“Nhà sử học Tư Mã Quang nói, ông có thể cả đời thành tựu vì ông “Vô sự bất khả cáo nhân ngôn”, không có việc gì giấu người, không có việc gì không thể nói với người. Đây là người có tâm địa quang minh lỗi lạc. Người học Phật phải từ đây mà học, trước tiên chúng ta phải học làm một người thành thật”***. Đối với người tu hành việc học để trở thành một người thành thật là vô cùng quan trọng. Trong cuộc đời tu hành của chúng ta, có bao nhiêu việc mà chúng ta không thể nói với người? Người sống ***“chân thành, thanh tịnh, bình đẳng”*** thì họ sẽ không có việc gì phải giấu người. Người thành thật là người ***“Vô sự bất khả cáo nhân ngôn”***, không có việc gì phải giấu người.

Hòa Thượng nói: ***“Người có việc phải che giấu thì họ sẽ luôn cảm thấy đau khổ, áp lực, chúng ta không có việc gì phải che giấu thì chúng ta sẽ tự tại, an vui. Kiếp con người rất ngắn ngủi, chúng ta hà tất phải làm khổ chính mình! Phật Bồ Tát không có việc gì phải che giấu nên các Ngài luôn tự tại”***. Nguyên nhân dẫn đến việc nhiều người học Phật không có thành tựu vì họ có quá nhiều bí mật. Chúng ta nhất định không được che giấu những tập khí xấu ác của mình. Ngài Tư Mã Quang cũng từng nói: ***“Để tiền lại con cháu, chưa chắc con cháu có thể giữ được, để sách lại con cháu, chưa chắc con cháu đã đọc, trong âm thầm chúng ta để lại âm đức thì đây là cách tính dài lâu cho con cháu”***.

Hòa Thượng nói: ***“Khi chúng ta làm việc chúng ta không dính mắc vào tướng của công việc, không có phân biệt, chấp trước”***. Khi chúng ta làm việc thì chúng ta làm theo lời dạy của Phật Bồ Tát, của Cổ Thánh Tiên Hiền dạy. Chúng ta lo lắng việc không được tốt hay chúng ta tự mãn, tự cho rằng mình đã làm tốt một việc mà người khác không thể làm thì chúng ta đã dính tướng. Hòa Thượng dạy chúng ta: ***“Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức”***. Điều này chúng ta cũng không dễ làm! Thí dụ, khi chúng ta xây dựng vườn rau, chúng ta làm y theo quy chuẩn thì chúng ta sẽ không sợ sai. Nếu chúng ta làm theo cách của mình thì chúng ta sẽ gây phiền phức cho mọi người.

Trong việc tu hành, chúng ta phải làm y theo lời dạy của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền, nếu chúng ta thêm vào hay bớt đi thì chúng ta sẽ gây ra đại họa. Ngày nay, nhiều người tự ý thêm hay bớt đi lời dạy của Phật Bồ Tát, của Thánh Hiền nên đại họa không thể không xảy ra! Nhà Phật dạy chúng ta: “***Y giáo phụng hành***”. Chúng ta phải y theo lời dạy mà làm. Trong cách đối nhân xử thế chúng ta phải “*y giáo phụng hành*”, trong giáo dục hay trong tu hành thì chúng ta càng cần phải “*y giáo phụng hành*” một cách nghiêm túc hơn. Chúng ta đả người khác những việc chúng ta làm thì tâm chúng ta đã không thanh tịnh. Khi chúng ta làm việc lợi ích chúng sanh, chúng ta không cần phải khoe khoang, người tốt thì làm việc tốt, người xấu thì làm việc xấu, chúng ta muốn làm Phật Bồ Tát thì chúng ta phải làm những việc Phật Bồ Tát đã làm!

Ngày trước, khi tôi đi giảng ở Vĩnh Long, sau buổi chia sẻ, có ba Phật tử quỳ xuống nói, họ sẽ nguyện “*y giáo phụng hành*” theo những lời chia sẻ của tôi. Tôi nói, mọi người chỉ cần “*thật làm*” là được không cần phải nói nhiều! “*Y giáo*” là chúng ta thật làm y theo lời đã được dạy. Tôi cũng thường nói, nhiều người lên học lớp buổi sáng để điếm danh mà không thật làm. Chúng ta nghe lời nhắc nhở mà chúng ta cảm thấy chần động tâm can thì chúng ta mới có thể phản tỉnh, quay đầu, nỗ lực làm.

Hòa Thượng nói: “***Trong cuộc sống thường ngày, chúng ta khởi tâm động niệm đều phải vì chúng sanh, vì Phật pháp. Người tu học pháp môn Tịnh Độ thì phải chuyên tu, chuyên hoằng Tịnh Độ. Hoằng tu là một không phải là hai. Nhà Phật dạy: “Tự tha bất nhị”, ta và người là một không hai. Chúng ta khuyến dạy người khác cũng chính là chúng ta khuyến dạy chính mình, chúng ta dẫn dắt người khác niệm Phật cũng chính là chúng ta dẫn dắt chính mình***”. Nhiều người học Phật nhưng vẫn phân biệt, chấp trước rất nặng nề. Chúng ta phân biệt đây là việc của ta, nhà của ta thì đây chúng ta không thể tu hành có thành tựu.

Hòa Thượng nói: “***Phật nói: “Sinh Phật bất nhị”, chúng sanh và Phật là một không phải hai. Chúng ta vì chúng sanh chính là chúng ta chân thật vì chính mình. Chúng ta vì chính mình mà không vì chúng sanh thì đây là chướng ngại rất lớn đối với chúng ta***”. Chúng ta “*tự tư tự lợi*” thì tâm thanh tịnh, sự giải thoát của chúng ta sẽ bị chướng ngại. Nếu chúng ta làm cho việc vì người một cách vô điều kiện thì tâm chúng ta sẽ rất tự tại, nếu chúng ta làm vì mình thì chúng ta cảm thấy rất phiền não. Thí dụ, khi chúng ta đến dự Lễ tri ân Cha Mẹ thì chúng ta cảm thấy rất thoải mái nhưng khi chính chúng ta đứng ra tổ chức thì chúng ta cảm thấy rất mệt, rất phiền phức. Đó là do chúng ta còn có “*cái ta*” ở trong đó.

Hòa Thượng nói: “***Con người sống ở thế gian việc không vừa ý chiếm đến tám chín phần. Thời gian chúng ta sống ở trong nghịch cảnh thì nhiều, thời gian chúng ta sống trong thuận cảnh thì ít***”. Trong đời sống, nếu chúng ta có đến hai, ba phần như ý là chúng ta đã là người có phước. Chúng ta phải cảnh giác vì thời gian chúng ta ở trong thuận cảnh, thời gian chúng ta có thể “*xưng tâm vừa ý*” rất ít. Nếu chúng ta

biết cách chuyển đổi hoàn cảnh thì mọi việc sẽ qua đi một cách nhẹ nhàng, êm đẹp. Chúng ta chân thật học Phật thì chúng ta sẽ biết cách chuyển đổi hoàn cảnh. Nếu chúng ta không biết cách chuyển đổi hoàn cảnh thì chúng ta sẽ ngày ngày sống trong đau khổ. Phật Bồ Tát, các bậc Thánh Hiền, Hoà Thượng đã dạy chúng ta cách chuyển cảnh đó là: **“Tất cả đều vì chúng sanh không vì mình!”**. Chúng ta tất cả đều vì chúng sanh thì chúng ta sẽ không có việc gì phải che giấu.

Hòa Thượng nói: **“Đại sư Ấn Quang từng gửi cho Cư sĩ Vệ Cẩm Châu một bức thư, trong lá thư đó Ngài dạy chúng ta khi gặp nghịch cảnh thì phải làm như thế nào. Đây là việc rất quan trọng chúng ta nên đọc lá thư đó nhiều lần!”**. Khi Cư sĩ Vệ Cẩm Châu gặp nghịch cảnh đó là nhà ông bị cháy, tài sản cũng bị lửa thiêu sạch, người vợ của ông cũng mất trong đám cháy nên ông cảm thấy rất buồn khổ. Đại sư Ấn Quang đã viết một lá thư để nhắc thức ông. Khi vô thường đến thì chúng ta cũng không phải là ngoại lệ, chúng ta sẽ phải chứng kiến cảnh tất cả người thân và chính chúng ta sẽ ra đi. Có người khi nằm ngủ, họ mơ thấy vợ hay chồng của mình mất thì họ cảm thấy vô cùng khổ đau. Kiếp nhân sinh là như vậy! Tất cả chúng ta đều nằm trong định luật **“Sinh - Lão - Bệnh - Tử, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ, ngũ ấm xí thành khổ”**.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải chăm chỉ, nỗ lực tu học để khi người khác gặp khó khăn thì chúng ta biết cách giúp đỡ họ”**. Khi chúng ta gặp nghịch cảnh mà chúng ta vượt qua thì chúng ta sẽ tiến bộ, vững chãi hơn. Người lớn tuổi có nhiều kinh nghiệm sống vì họ đã trải qua nhiều nghịch cảnh.

Hòa Thượng nói: **“Trong mỗi niệm của chúng ta nhất định không có chính mình, chỉ có tất cả chúng sanh. Chúng ta đến thế gian là để vì tất cả chúng sanh phục vụ”**. Hòa Thượng đã thật làm được những điều này, Ngài đến thế gian là vì chúng sanh phục vụ. Có những người chỉ nói suông, hô hào mọi người làm nhưng chính họ không làm.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta vẫn thường nghĩ đến lợi ích của chính mình thì chúng ta vẫn là phàm phu, vẫn đang là người mê muội”**. Ta và chúng sanh là một thể, ta lo cho chúng sanh chính là lo cho ta, lợi ích của chúng sanh chính là lợi ích của ta. Chúng ta lo cho lợi ích của mình thì chưa chắc chúng ta đã có lợi ích, chúng ta lo cho chúng sanh thì chúng ta chân thật được lợi ích. Hòa Thượng nhắc: **“Chúng ta đừng bao giờ nghĩ đến lợi ích của chính mình”**. Người nghĩ đến lợi ích cho chúng sanh thì người đó có đại phước báu. Người ở có đại phước báu thì sẽ ở đất có đại phước. Người thế gian nói: **“Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước”**. Chúng ta vì chúng sanh phục vụ thì chúng ta chắc chắn sẽ có phước. Tôi có thể hội rất sâu sắc về việc này, tôi chưa bao giờ phải nhờ người khác nhưng nơi tôi ở không thiếu bất cứ thứ gì!

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta tạo ác thì chúng ta có ác báo, chúng ta trồng thiện nhân thì chúng ta được thiện quả. Nếu chúng ta vẫn chỉ là vì chính mình thì chúng ta vẫn là phàm phu, chúng ta không thể chuyển mê thành ngộ. Chúng ta chân thật giác ngộ thì chúng ta sẽ biết được một cách rõ ràng, chúng ta vì người chính là chúng ta vì mình, chúng ta phục vụ người chính là phục vụ mình”**. Lời khai thị của Hòa Thượng rất đơn giản nhưng rất sâu sắc. Chúng ta có đại phước báu thì chúng ta đến ở nơi đất không có phước thì đất nơi đó cũng sẽ tự sanh phước.

Người thời trước có ghi chép lại câu chuyện, ở một mảnh đất, sau một thời gian dài người chủ đất không thể tìm được mạch nước để khoan giếng, họ đã phải bán mảnh đất đó đi với giá rất rẻ. Khi Hòa Thượng Tuyên Hoá đến nơi này, Ngài chỉ cho mọi người chỗ có mạch nước ngầm, những người thợ khoan giếng ban đầu hoài nghi lời của Hòa Thượng Tuyên Hoá vì trước đây họ đã thăm dò khu vực đó nhiều lần. Sau đó, khi những người thợ khoan giếng đào ở nơi Hòa Thượng Tuyên Hoá chỉ thì nước tuôn ra rất nhiều, nước đủ cung cấp cho cả khu vực, đến nay, nguồn nước ở nơi đó vẫn không cạn. Đây chính là **“Người phước ở đất phước”**.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không thể sinh khởi ý niệm xả bỏ chính mình vì người thì dù chúng ta có thể giác ngộ thì sự giác ngộ của chúng ta cũng có giới hạn. Chúng ta vẫn sẽ không thể đoạn trừ được phiền não, không thể ra được tam giới”**. Tinh thần của Phật giáo Đại Thừa là phải vì chúng sanh, không vì chính mình. Ta học Phật cũng là chúng ta vì chúng sanh mà học Phật, chúng ta thành Phật cũng là chúng ta vì chúng sanh mà thành Phật. Chúng ta mở rộng được tâm của mình thì mọi việc chúng ta làm sẽ rất hanh thông. Thay vì chúng ta ngày ngày chỉ lo nghĩ cho gia đình, cho con của mình thì chúng ta lo nghĩ cho những gia đình khác, cho con của những người khác. Khi chúng ta lo nghĩ cho người thì người khác cũng đang âm thầm lo nghĩ cho chúng ta.

Hôm trước, có một cô giáo trong hệ thống bị ốm, Mẹ của cô giáo đang ở quê, bà rất lo lắng, bà sợ rằng sẽ không có ai chăm sóc cho con của mình. Khi Mẹ của cô giáo từ quê lên thăm, bà nhìn thấy có rất nhiều người đang chăm sóc cho con của mình thì bà đã yên tâm trở về quê. Gần đây, có một người trong hệ thống phải đi mổ, ban đầu họ chỉ còn số tiền là 2 triệu nhưng sau đó đã có nhiều người phát tâm hỗ trợ, sau khi thanh toán viện phí thì trong tài khoản của họ vẫn còn dư hơn mười triệu. Chúng ta chân thật lo nghĩ cho người thì sẽ có người chân thật lo nghĩ cho chúng ta. Đây chính là đạo lý nhân quả. Người không hiểu nhân quả là người mê! Chúng ta phải bỏ đi ý niệm vì mình, chỉ có ý niệm vì tất cả chúng sanh phục vụ!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!